

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Az utolsó pesti foghúzó borbély*

Forrás:

Új Nemzedék

Bzp.

(Hely)

1921. XII. 23

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XX.

(Az utolsó pesti foghúzó borbély.)
A jó öreg Ferencvárosban élnek a régi fajta vegyesmesterségek utolsó mohikánjai. A Ferencváros kellős közepén bonthatatlan népszerűségtől körülvéve él tehát Lenhardt bácsi is, az utolsó foghúzó borbély. Ha az ember benéz a Tompa-utcaába, rögtön sejti, hogy ha valahol még, úgy csakis itt akadhat még Pesten ilyen ősi mesterekre. Ebben az utcában modern bérpaloták és apró, ősi házak néznek farkasszemet egymással és az apró házakban, a régiekben élnek azok, akik emlékeznek még arra az időre, amikor a Ferenc-körutat még Malom-utcának hívták... Ilyen apró, régi házban él tehát Lenhardt bácsi is. Utoljára vagy husz esztendővel ezelőtt foglalkoztam Lenhardt bácsival, amikor ugyanis elrendétek, hogy csakis fogtechnikus oklevél ellenében szabad fogat húzni... „Mi lesz Lenhardt bácsival?” — Az egész Ferencváros három napig megvolt ijedve, tehát én is. Lenhardt bácsival nem lett semmi. Nem volt fiatal már akkor sem, de mi volt az neki levizsgáznia fogtechnikából, mikor ehhez az iparágához ő értett legjobban. Fogta magát és levizsgázott... Okleveles fogtechnikus lett, de megmaradt borbélynak is. Neki nem derogált a két mesterséget egyszerre folytatni.

Már rég elfeledtem a kedves öreg urat. De mire való az ember fogá, ha

nem arra, hogy minden valaha volt élményét emlékezetébe idézze.

Nemrégiben egyik zápfogam végigkínzott egy egész éjszakán. Alig vártam a reggeli derengést... Futok a rossz fogammal végig a Tompa-utcán, hogy az első fogműterembe betörök s ha kell, magam húzom ki a fogamat, amennyiben a fogász ur nem akarna felkelni számomra.

Akkor a Tompa-utca végén meglátok egy kedves öreg urat, aki már messziről a saját fogára mutogatva hívja fel a figyelmemet az enyémre.

— Jesszus, a Lenhardt bácsi!

Csak egy pillanatra döbbenek meg. Rögtön azután felkavarognak bennem régi legendák bravuros foghúzásokról. Az első pillanatban azt hiszem, hogy csak a fájdalom vizionáltat, de rögtön utána konstatalom, hogy Lenhardt bácsi még él.

— Soha jobbkor! — gondolom boldogan és már futok át a másik oldalra. — *Ki a fogammal, Lenhardt bácsi! . . . Auszcug!*

Régi kortesfogás ez a Ferencvárosban, lehet, hogy nem is így hangzik, de én már tudom, hogy kivel hogyan kell beszélni.

Lenhardt bácsi apai jóindulattal fogad:

— Na was iz? . . .

S a mellényzsebéből kivesz egy kis

pipere-tükröt.

— Kinyitni a száját!

Régi szokásom, hogy kinyitom a számat, még ha nem is kell; ez tehát nem megy nehezen.

Az öreg bedugja a tükröt a számba:

— Ahá! Ta iz a!

Taizza! Ez ferencvárosi csatakiáltás. Németül azt jelenti, hogy „da ist er!”

Lenhardt bácsi leültet egy székre s egy másik széket odaállít a hátam mögé. Nem tudom elképzelni, hogy mire jó ez. Am rögtön megtudom . . . Az öreg feláll a mögém állított székre, a következő percben, még mielőtt ráérnék csodálkozni, a fejem már hátra is csuklik, beszorul az öreg két térde közé . . . Aztán néhány pillanat múlva iszonyu recsegés, ropogás fejemnek agyában és . . .

Mikor a szemem ki merem nyitni, az öreg már ott lengeti szemem előtt álno, rossz fogamat.

Nem ijesztgetett félórakig. Harminc másodperc alatt végzett velem. Helyesebben a fogammal.

És onnan kezdve minden reggel meglesett, mikor hazulról jöttem. S amugy falusiasan, barátságosan átkiáltott hozzám a másik oldalra:

— Na! Hogy vagyunk?

Hiába. Régi erkölcs, régi becsület ez. Lenhardt bácsi utolsó borbély-fogtechnikus nem ereszti szélnek azokat, akiknek a fogát kihuzta. Reggelenként boltja ajtajából őszinte részvétellel megkérdi tőlük:

— Na! Hogy vagyunk?

nda 1922